

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 599/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Er 3023/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkino tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, pretože okresný súd od roku 2017, keď podávala prvý návrh na zastavenie exekúcie, nerozhodol o zastavení exekúcie a jej trovách, napriek tomu, že exekučný titul – vykonávaný rozhodcovský rozsudok – bol právoplatne zrušený. Sťažovateľka považuje 5 rokov trvajúcu exekúciu za ústavne neakceptovateľnú a tvrdí, že okresný súd je bezdôvodne nečinný.
3. Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť podaním z 15. novembra 2021 tak, že namieta stále trvajúcu nehospodárnosť, neefektívnosť a nesústredenosť z dôvodu neprimeranej celkovej dĺžky súdneho konania v trvaní už viac ako 5 rokov a 1 mesiaca na súde prvého stupňa, keďže okresný

súd nerozhodol o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku a nerozhodol ani o náhrade trov exekučného konania.

4. Ústavný súd z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti a svojich rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 316/2020 a sp. zn. IV. ÚS 477/2021 zistil, že Okresný súd Bratislava V uznesením č. k. 23Cr 22/2016 z 13. marca 2017 (potvrdeným v odvolacom konaní Krajským súdom v Bratislave uznesením z 15. apríla 2019, pozn.) odložil vykonateľnosť žalobou napadnutého rozhodcovského rozsudku, ktorý je vykonávaný ako exekučný titul v napadnutom exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 54 Er 3023/2016. Exekučný súd následne uznesením sp. zn. 54Er 3023/2016 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol a povolil odklad exekúcie do právoplatnosti skončenia súvisiaceho konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 23Cr 22/2016. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku bolo právoplatne skončené 11. novembra 2020, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok č. k. 23C 22/2016 z 12. októbra 2020, ktorým bol exekučný titul zrušený v celom rozsahu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

6. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

7. Ústavný súd konštantne nasleduje judikatúru ESLP, ktorá požaduje, aby čl. 6 ods. 1 dohovoru účinne chránil účastníkov konania pred neprimeranou dĺžkou všetkých fáz a štádií konania o občianskom práve jednotlivca vrátane štádií po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, teda jeho výkonu (pozri napr. rozsudok ESLP *Hornsby v. Grécko* z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

8. Zároveň ale zohľadňuje aj rozhodovacu prax a judikatúru ESLP, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. *Humen proti Poľsku*, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, *Calvelli a Ciglio proti Taliansku*, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V prejednávacom prípade je rozhodujúcou okolnosťou zistenie ústavného súdu, že bola exekúcia účinne odložená, keďže sa v súvisiacom konaní preskúmaval rozhodcovský rozsudok tvoriaci exekučný titul a tento bol zrušený až 11. novembra 2020.

11. V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie takejto zákonnej prekážky ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09 atď.). Preto obdobie, keď je namietané konanie právoplatne prerušené, nie je možné hodnotiť ako bezdôvodnú nečinnosť a neprichádza do úvahy vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Nečinnosť okresného súdu, ktorá má v podstatnej časti trvania konania (marec 2017 až november 2020, pozn.) oporu v rozhodnutí o povolení odkladu exekúcie, je nekonaním z relevantného právneho dôvodu, nemá charakter pochybenia v postupe súdu v podobe zbytočných prieťahov, ale ide o procesným predpisom predpokladaný stav konania. Exekučný titul bol právoplatne zrušený 11. novembra 2020, od vtedy možno uvažovať o povinnosti exekučného súdu vo veci konať a rozhodnúť o zastavení exekúcie, takáto dĺžka konania však *prima facie* v zmysle konštantnej judikatúry nie je ústavne neakceptovateľná. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

13. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že okresný súd naďalej nepostupuje v konaní v súlade s jej ústavnými právami.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu